Nr 833

av herr Werner i Malmö m. fl.
angående den andliga vården vid sjukhusen.

Vid föregående riksdag väcktes en motion om upprustning av den andliga vården vid sjukhusen. Statsutskottet instämde med motionärerna genom att »understryka vikten av att man söker tillgodose behovet av andlig omvårdnad på sjukhusen» men fann fördenskull ingen anledning att tillstyrka motionärernas krav på utredning. Behovet av god andlig vård på sjukhusen torde vara uppenbart för alla som har någon kontakt med sjukhusvärlden, där de stora institutionerna och de knappa personella resurserna gör att patienterna ofta med sina bekymmer blir hänvisade till sig själva. All erfarenhet talar för att behov av själavård särskilt aktualiseras i krislägen.

Det ökande klientelet av narkotikamissbrukare som intages på psykiatrisk klinik har uppenbara kontaktbehov. För patienter inom långvården av vilka många har få om ens några besök har det naturligtvis rent allmänt stor betydelse att det finns någon som har tid att komma och återkomma. Alltför många blir också lämnade åt sig själva vid livsslutet. Det är helt begripligt att den ordinarie sjukhuspersonalen har svårt att få tid för dessa medmänskliga uppgifter, vilka därför beklagligt nog måste eftersättas.

Den nuvarande organisationen, som lägger ansvaret för den andliga vården vid sjukhusen på vederbörande församling, fungerar inte helt tillfredsställande. Det finns inte få präster som är intresserade av arbete bland sjuka och som skaffar sig meriter därför men som endast vid få tillfällen kan komma i fråga eftersom tjänsterna sällan tillsättes med tanke på sjukhusuppgifterna. Endast vid s. k. 3:djegångstillsättning av komministraturer — genom domkapitlets försorg — kan sådana synpunkter på allvar bli beaktade.

Det är hög tid att den andliga vården vid våra sjukhus blir föremål för översyn i vad avser den prästerliga tjänstgöringen. Fjolårets utskottsutlåtande stödde sig i väsentliga delar på kammarkollegiets yttrande. Kollegiet erinrade om sakkunnigbetänkandet (SOU 1949: 53) som föregick statsmakternas beslut 1958 vilket trädde i tillämpning 1962 och anförde häpnadsväckande nog att »härefter intet av väsentlig betydelse skett som motiverar att man nu skulle frångå denna ordning». Det torde annars vara allom bekant att sjukvården de sista tjugo åren genomgått en kraftig utbyggnad varvid arbetsbetingelserna väsentligen

förändrats.

Enligt vår mening kan den andliga omvårdnaden vid våra sjukhus fungera på ett betryggande sätt först när prästerliga krafter helt avdelas för uppgifterna. Detta kan ske om domkapitel i samtliga fall tillsätter komministertjänsterna utan församlingsval och därvid i förekommande fall tar hänsyn till arbetsuppgifterna vid sjukhus. Att inrätta speciella sjukhusprästtjänster skulle vid de större sjukhusen förmodligen ge det bästa utbytet. Kravet på särskild utbildning och lämplighet skulle därvid kunna komma till klart uttryck. Därvid skulle också präster från andra samfund än svenska kyrkan kunna komma i fråga.

Under hänvisning till vad i motionen anförts hemställes

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning och förslag angående den prästerliga tjänstgöringen i vad avser den andliga omvårdnaden vid sjukhus.

Stockholm den 26 januari 1971

MÅRTEN WERNER (m) i Malmö

SIGFRID LÖFGREN (fp)

ARNE PERSSON (c) i Heden

ALLAN ÅKERLIND (m)

CARL ERIC HEDIN (m)

OVE NORDSTRANDH (m)